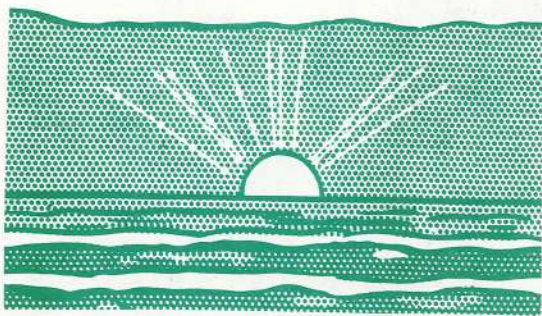

Sveiciens dzimšanas dienā!

Bet tikai caur darbu tu ieaudz
Savā zemē ar kārām saknēm.
Darbs — tava sāls, tavs ieraugs,
Tava atbalsta plakne.

V. Viksna

Rūpniecības celtniecība.

Viens no pirmajiem apbalvojumiem rūpniecībai. Celojošo sarkano vimpeli saņem rūpniecības toreizējais direktors IMANTS LAKŠEVICIS (pirmais no kreisās).

Pirmie darba gadi. No labās: HARIJS HOLSTS, TĀLIVALDIS AIZSILNIEKS un INĀRS POĻAKS.

VISU ZEMJU PROLETĀRIESI, SAVIENOJĪETIES!

VALMIERAS KĪMĪKIS

VALMIERAS STIKLA ŠKIEDRAS RŪPNICAS PARTIJAS KOMITEJAS,
ADMINISTRĀCIJAS, ARODKOMITEJAS UN KOMJAUNĀTNES KOMITEJAS ORGANS

Laihraksts iznāk
Kopš 1979. gada 25. oktobra

CETURTDIEN,
1968. gada 21. jūlija

Nr. 27-28 (119/149)
Cena 2 kop.

Viens no galvenajiem attīstības spēkiem

Nemanot iet laiks, un rajona rūpniecības flagmanim, stikla šķiedras rūpniecībai, atzīmējām divdesmit piecus darba gadus. Rūpniecība izaugusi valmieriešu acu priekšā, tā izaugusi gan teritoriāli, gan arī ražotās produkcijas apjoma ziņā, kļuvusi par vienu no galvenajiem attīstības spēkiem mūsu Valmieras pilsētā. Izaudzis uzņēmuma darba kolektīvs, gan kvantitatīvi, un pats galvenais — arī kvalitatīvi. Daudzi strādnieki un inženiertehniskie darbinieki ierakstījuši republikas, rajona un rūpniecības vēsturē darba slavas lappuses. Tie ir cilvēki, kuri cēla rūpniecību un, novilkuši celtnieka darba tēpu, kļuva par stikla šķiedras operatoriem, par audējiem, lai savu dzīvi saistītu ar rūpniecību un Valmieru, lai teiktu ar lepnumu — tā ir mana rūpniecība, mana Valmiera. Tie ir bijušie augstskolu un tehnikumu studenti, kuri pirms divdesmit pieciem un vēlākos gados vēra pirmo reizi šīs rūpniecības durvis, lai paliktu strādāt un pārvarētu visas grūtības, lai paliktu šeit un stāstītu nākamajām paaudzēm, kā tika izvilkti pirmā stikla šķiedra, kā audās pirmie stikla šķiedras audi, kā tapa pirmās stikla caurules.

Divdesmit pieci ir bijuši arī kolektīva politiskā brieduma gadi, Istenoties daudz patriotiskās ierosmes,

kurās pārņemusi rajona un republikas rūpniecības uzņēmumi un daudzi jūsu sociālistiskās sacensības partneri. No mazskaitlīgas partijas pirmorganizācijas tā izaugusi par vairāk nekā četri simti komunistu lielu organizāciju. Nenoliedzams ir rūpniecības komjaunatnes organizācijas un arodbiedrības darba veikums.

Visu pamazām nomaina jaunas iekārtas un pilnveidota tehnoloģija; nāk jauna darba paaudze, kurai kopā ar veterāniem jāveic pārbūve, lai ietu uz priekšu straujākiem soļiem, lai ar katru brīdi labāki kļūtu darba un sadzīves apstākļi un nekad neatgrieztos stagnācija.

Divdesmit piecu gadu jubilejā sveicam rūpniecības darba veterānus, visus strādniekus, inženiertehniskos darbiniekus, visu to dienestu darbiniekus, kuri rūpējas par jūsu veselību un sadzīvi, kā arī tos, kuri šajos svētkos sapems valdības, ministrijas apbalvojumus, rajona un uzņēmuma apbalvojumus. Vēlam spēku, izturību, možumu, optimismu, labu veselību un rūpniecības jubilejā sveicam visus jūsu ģimenes locekļus, vēlot laimi kopējā dzīvē!

LKP Valmieras rajona komiteja
Valmieras rajona Tautas deputātu
padomes izpildkomiteja

LAI VEICINĀTU PĀRBŪVES PROCESU

RŪPNICAS DIREKTORA INĀRA POĻAKA PĀRDOMAS
RŪPNICAS DZIMŠANAS DIENĀ

IR APRITEJUŠI divdesmit republikā, Baltijas padomju pieci gadi, kopš Valmierā, republikās tika iegūti pirmie stikla šķiedras kilogrami. Un, kaut arī jaunā uzņēmumā celtniecība sākās jau 1959. gadā, par rūpniecības dzimšanas dienu pieņemts uzskatīt 1963. gada 18. jūliju. Par tonnažiem, metriem, rubļu tūkstošiem un miljoniem, procentiem ir runāts un rakstīts daudz. Jubilejas reizē gribu dalīties pārdomās par to, kas ir paveikts un nav paveikts šajā gadsimta ceturksnī, par to, kas mums būtu jā dara, lai veicinātu pārbūves procesu.

PIRMAJOS gados, kad tika pieņemts lēmums par uzņēmuma celtniecību, kad sākās celtniecības un montāžas darbi, kad ieradās viens pēc otra stājš jauni cehi un iecirkņi, bija vērojams patiesi entuziasms. Uz rūpniecību nāca jaunatne no Valmieras un apkārtnes skolām, ieradās jaunie speciālisti no Rīgas augstākajām un vidējām speciālajām mācību iestādēm. Mēs cēlam un palīdzam jaunos cehus, montāžiem iekārtu, apguvām praksei, kas līdz šim bija zināms tikai teorijā. Nevaram neapcerēties un nepateikties tiem, kas palīdzēja rūpniecību projektēt un celt, apgādāt ar tehniku, apmācīt kadrus. Projektēja ielēģinādieši, būvdarbus no sākuma arī veica šīs pilsētas celtniecības organizācija, pēc tam to pārņēma jaunizveidotā 43. celtniecības pārvalde. Iekārtas un materiāli sāka pienākt no Maskavas, Leni-

gradas, Taškentas, Erevānas, Bijkas un daudzām citām savienoto republiku pilsētām. Strādnieku kadru apmācībā daudz palīdzēja polockieši, grodnieši un citu pilsētu strādnieki un speciālisti. Sadarbība ar radnieciskajiem uzņēmumiem turpinās līdz šai dienai. Rūpniecībai augot un attīstoties, sākās sadarbība ar ārzemju mašīnbūvētājiem. Tekstilcehu apgādē ar modernu iekārtu daudz palīdzēja un turpina palīdzēt Čehoslovākijas mašīnbūvētāji. Rūpniecības cehos darbojas iekārtas, kas saņemtas no VDR, Japānas, Itālijas un citām valstīm.

KAD TĪKA NOLEMTS rūpniecību celt Valmierā, valdīja uzskats, ka darbaspēka mums pietiks no vietējiem resursiem. Taču, diemžēl, jau pēc dažiem gadiem izrādījās, ka nepietiek. Sākām pieaicināt strādniekus: vispirms no Latvijas rajoniem, pēc tam no Baltkrievijas, Pleskavas un ci-

tiem KPFSR apgabaliem. Līdz ar to radās problēmas sociālo jautājumu risināšanā. Nepiemērotas kopmītnes, garā dzīvokļu rinda, ar vārdu sakot — ražošanas forsēšana uz sadzīves apstākļu rēķina. Un to mēs izjutām līdz šai dienai. Pēdējos gados dzīvokļu celtniecības tempi gan ir pieauguši. Pērnā vien ekspluatācijā nodoti 160 dzīvokļi, patlaban būvē vēl divas mājas. Taču dzīvokļu problēma joprojām ir asa. Ilgus gadus mūs traucēja patērētāju attieksme, ka no malas kādam mums ir jāceļ dzīvokļi, jāapgādā ar visu nepieciešamo. Līdz ar to nokavējām ar celtniecību saimnieciskā kārtā. Toreiz bija nauda: cik tik vareja apgūt. Bet tagad — cik mums pēc trūcīgajiem normalīviem atstās. Tad par dzelzsbetona trūkumu sevīķi jāsūdzas nebija. Tagad apgāde tiek pārkārtota uz tiešiem sakariem, un mums par katru kubikmetru dzelzsbetona jāmaksā no stimulēšanas fonda vismaz 15 rubļi...

JĀTEIC, ka, sākot ar 1980. gadu, strādājošo skaits vairs nav audzis, tieši otrādi — ir tendence samazināties. No citām republikām esam pieņēmuši darbā tikai nelielu skaitu jauno speciālistu, kas uz Valmieru atsūtīti pēc valsts sadalīšanas. Taču prakse liecina, ka arī tas nav labākais variants, tāpēc turpmāk orientēsimies tikai uz speciālistu — vietējo jauniešu sagatavošanu Rīgas augstākajās mācību iestādēs. Jācer, ka rūpniecība strādājošie vairāk orientēs savus brēnus (Nobeigums 3. lpp.)

Vienmēr ar radošu iniciatīvu

Pirms 26 gadiem pēc augstskolas beigšanas tiku nozīmēts darbā uz Valmieras stikla šķiedras rūpnīcu. Toreiz jau nekādas rūpnīcas vēl nebija, tikai liels būvlaukums. Arī strādājošo skaits bija niecīgs — apmēram 10 cilvēku un pārdesmit praktiķu Ata Penča un Kārļa Adatas vadībā no Rīgas vieglās rūpniecības tehnikuma, kuru darba uzdevums bija izjaukt elektrokrāšņu agregātu iepakojuma kastes.

Sākot ar 1963. gadu, rūpnīca attīstījās strauji. Katru gadu tika nodots ekspluatācijā arvien jaunās jaudas. 1965. gadā tika pabeigta rūpnīcas pirmās kārtas celtniecība.

Divdesmit pieci gadi rūpnīcas vēsturē nav sevišķi liels laika posms. Kāds tas ir bijis rūpnīcas kolektīvam? Isumā varētu teikt, ka tas bijis radošs un interesants, panākumu un dažādu grūtību pārpilns. Šajos gados rūpnīcai uzlicēti arvien jauni un jauni atbildīgi uzdevumi. Rodas jautājums: kāpēc tieši Valmieras rūpnīcai tiek uzlikti šie uzdevumi? Parasti no nozāres vadības puses seko atbilde: «Valmierā ir izveidojies spējīgs kolektīvs, kuram nevienas uzdevums nav par grūtu, tur strādā radoši speciālisti ar augstu pienākuma sajūtu.» Tas ir augsts rūpnīcas darba vērtējums. Kolektīva izveidošanā lielā nopelni ir cehu priekšniekiem

— rūpnīcas darba veterāniem — Tālim Dancim, Astrīdai Aizsilniecei, Mārai Daugulei, Gaiņinai Mikšai, Genādijam Krajevam, Arijai Zilmanei, Andrejam Grasiem un citiem. Vispār rūpnīcai ar cehu priekšniekiem ir veicies.

Lielu nopelni gados jauno, tikko augstskolu un tehnikumu beigušo inženiertehnisko darbinieku ieviešanā patstāvīgā darbā ir Imantam Lakševičam, kurš bija rūpnīcas direktors sešdesmito gadu vidū.

Valmierieši vienmēr ir strādājuši ar radošu iniciatīvu, un stikla šķiedras ražošanas nozarē ir daudzu pirmrindas aizsākumu autori, it sevišķi tas sakāms par progresīvu darba organizācijas metožu ieviešanu. 1964. gada beigās, kad nodeva ekspluatācijā daļu no aušanas ceha, audējas apkalpes zona bija no 2 līdz 4 stādēm. Atri apgūvusi audējas darba iemaņas, ar šādu apkalpes zonu nebija apmierināta Māra Runce (Vitiņa), kura pirmā sāka apkalpot 12 stelles. Vinai radās sekotājas ne tikai rūpnīcā, bet arī citos radniecīgos uzņēmumos. Šodien apkalpes zonas sniedz jau ceturrtājam desmitam. Kā redzams, tad starpība starp sākumu un šodien ir ievērojama.

1969. gadā pirmo reizi pasaulē uzskā izmēģināt pneimatisko stēļu izmantošanas iespēju stikla šķiedras audumu ražošanā. Vairā-

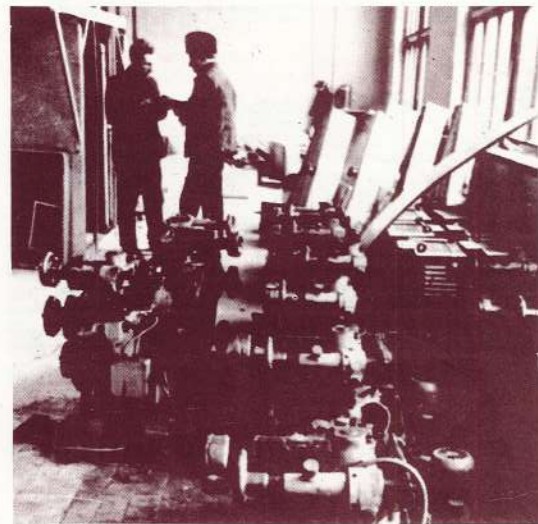
ku gadu kopīgais darbs ar čehoslovāku mašīnbūvētājiem deva pozitīvu iznākumu. Šodien šīs stelles var atrast daudzās pasaules valstīs, bet sākums bija Valmierā. Ieviešot tās ražošanā, ievērojami pieauga darba ražīgums un vienlaicīgi uzlabojās audēju darba apstākļi.

Septiņdesmito gadu sākumā radošu meklējumu rezultātā trīs līdz četrās reizes tika pagarināts stikla kausējamo krāšņu starpremonta periods. Tas bija ievērojams solis uz priekšu krāšņu ekspluatācijā — palielinājās ne tikai to ražība, bet arī tika iegūta papildus siltumenerģija.

Varētu minēt vēl daudzus citus interesantus ražošanas jauninājumus. Tas viss liecina, ka šie 25 gadi rūpnīcas vēsturē bijuši ražena darba gadi.

Stagnācijas gadu negatīvās tendences skārusās arī rūpnīcas attīstību. Sevišķi spilgti tās izpaūzās sociālo jautājumu risināšanā, no kuriem uz šodienu daudz maz ir atrisināti tikai bērnudarzu jautājums. Ievērojami no rūpnīcas attīstības atpalikusi dzīvokļu celtniecība, bet kultūras un sporta zāles vispār nav būvētas.

Rūpnīcas jubilejā novēlu, lai nākotnē būvētu vairāk dzīvokļu, lai esošās vieninieku kopmītnes tiktu

Elektrokrāšņu ceha iekārtas montāža.

pārbūvētas par viesnīcu, lai rūpnīcai būtu savs sporta nams ar peldbaseinu, kultūras nams un ārstnieciskais profilaktorijs. Ja būs labi sādžives apstākļi, tad arī rūpnīca gūs vēl lielākus panākumus savā attīstībā.

RIHARDS PEDERS,
rūpnīcas direktors no 1966. līdz 1980. gadam

MĀJAS, AR KURĀM LEPOJAMIES

Mūsu rūpnīcai — 25. laiks, kad jāapstājas, lai pamestu skatu atpakaļ, novērtētu paveikto un izlemtu turpmākās attīstības ceļu.

Stikla šķiedras rūpnīcas, komjaunatnes triecieneltnes būvniecība 12 tūkstošu iedzīvotāju Valmierā 1959. gada ienesa jaunu dzīvību, cerības un attīstības iespējas gan sirmajai pilsētai, gan tās iedzīvotājiem, sevišķi jaunatnei.

Aizvadītajos gados Pārgauja — autoostas rajons praktiski tika savienots ar Kārlienu — dzelzceļa stacijas rajonu ar mūsu rūpnīcas dzīvojamajiem namiem, bērnudarziem un citiem sociāliem objektiem. Arī pilsētas centrs, sākot ar 3 stāvu līdz pat 9 stāvu mājām, un kurtad vēl piedalīšanās izglītības, kultūras, veselības aizsardzības un sporta objektu celtniecībā!

Izaugusi rūpnīca, un divdesmitpiecgadīgā jubilejā, — tie esam visi mēs, vidusskolu absolventi, Rīgas vieglās rūpniecība tehnikuma un augstskolu speciālisti, kas no

komjauniešu vecuma esam izauguši par nobriedušiem, ziņoziem un varošiem darba darītājiem. Lielākā bagātība — mūsu daudz nacionālais, vairāk kā trīs tūkstošu cilvēku lielais kolektīvs, kurā divas trešdaļas ir sievietes, kurām Valmierā kļuvusi par otu dzimteni un mūsu bērniem par dzimto pilsētu un rūpnīca — par otrajām mājām. Mājām, ar kurām lepojamies.

Ja rūpnīcas sākuma posmā mēs mācījāmies no mūsu draugiem Polockā, Gushrustalijā un Kaļiņinā, tad tagad amata prasmi apgūt radniecīgo rūpnīcu pārstāvji brauc pie mums. Šajos gados esam bijuši pionieri gan darba organizācijas uzlabošanā nozarē, gan virstipa apkalpes zonu ieviešanā, gan jaunu iekārtu un tehnoloģijas apgūšanā. Savstarpēji bagātinoties, labākā pieredze palīdz paaugstināt produkcijas kvalitāti un sekmīgi veikt kolektīvam izvirzītos ražošanas un sociālās attīstības uzdevumus. Lai cik grūti dažkārt kļāties, tomēr pēdējos piecpārus gadus mūsu pro-

dukcijas saņēmējus neesam pievīluši, un piegādes saistības esam izpildījuši katru ceturksni simtprocentīgi.

Sirsniņš, cilvēcisks paldies jums, 110 rūpnīcas vienaudziem un visiem pārējiem, kas cēlušies, veidojuši rūpnīcu, pārdzīvojuši kopā gan priekus, gan bēdas, atdevuši savus spēkus, zināšanas un nervus, savus labākos gadus gan tiešajam, gan sabiedriskajam darbam kolektīva izaugsmes labā.

Nākamajā divdesmitpiecgadē mēs iesojam revolucionāras pārveidošanas laikā, kad demokrātija, atklātums un pārbūve skar ikvienu sabiedrības attīstības sfēru, kad mūsu pirmās un svarīgākās uzdevums ir īstenot partijas XIX konferences lēmumus. Arī mūsu kolektīvam jāizmanto iespējas, strādājot pašfinansēšanās un pilna saimnieciskā aprēķina apstākļos, lai mobilizētu spēkus, nostiprinātu patstāvību uzņēmuma turpmākajā attīstībā un taisnīgi pelnas izlietošanā.

Mirklis kādā no rūpnīcas jubilejām. Attēlā: pirmais no labās — rūpnīcas pirmais direktors GEORGS LAKUCS.

visa kolektīva labā. Tādēļ vairāk uzklaušim viens otru, meklējot risinājumus esošām problēmām, izmantojot jauniesu enerģiju un veterānu pieredzi kopīgo ieceru īstenošanā.

Lai gaišs smaids mirdz mūsu sejas, kopējo darbu strādājot. Lai rūpnīcas vārds dzirdri skan!

ZIGURDS ABELE,
partijas rūpnīcas komitejas sekretārs

Manai rūpnīcai ir ko stāstīt

Divdesmit pieci bagāti izaugsmes gadi:

● no 180 strādājošajiem 1.08.63. līdz 3440 uz šā gada 1.07.,

● no preču produkcijas par 116 tūkstošiem rubļu 1963. gadā līdz 36 000 tūkstošiem rubļu šogad,

● no pirmajiem nepārtrauktas stikla šķiedras pavedieniem līdz vairāk nekā 70 dažāda nosaukuma gatavās produkcijas klāstam, ko tagad izstrādā 6 pamatražošanas cehos un par kuru sekmīgu darbu gādā 6 nodrošinājošo cehu kolektīvi.

Bagāti šie gadi ir arī tiem 110 strādājošajiem, kuru darba grāmatīnās ierakstīts «Pieņēms VSSR 1963. gadā».

Šie 110 — rūpnīcas «zelta fonds» no jauniesiem ar kvēlu vēlēšanos ātrāk uzcelt savu cehu, rūpnīcu, kļuvuši par ziņoziem, nobriedušiem speciālistiem un labiem ražošanas organizatoriem. Ipašu cieņu pelna Velga Jakobone, Renāte Stintmane, Velta Zukovina, Rīta Velka, kuras visas šos 25 gadus aizvadījušas sievietēm tik smagajā operatora darbā.

Silti jo silti mūsu rūpnīcas un veterānu darba jubilejā vēlos sveikt «tehnikumiņus», kuri savu likteni ar VSSR saistīja jau 1960. gadā, iestādīšanas stikla šķiedras ražošanas tehnologu un mehāniku grupās pie Rīgas vieglās rūpniec-

ības tehnikuma. Un laikam jau arī tāpēc, ka savām rokām šie cilvēki ir rakuši pamatus elektrokrāšņu ceham, bijušajam mehāniskajam ceham, piedalījušies citu korpusu celtniecībā, montējuši un ievadījuši tehnoloģiskajā režīmā vannu krāsnis, agregātus, tekstsilpstrādes mašīnas un iekārtas, nevienš nav meklējis vieglāku darbu, daudzi nekālieniņēguva arī augstāko izglītību un katrs kļuvis par Meistaru savā vietā:

● stikla lodišu ražošanas cehā Tālis Dancis, Modris Svēns, Arnolds Kļaviņš;

● nepārtrauktas stikla šķiedras ražošanas cehā Elza Pakalne, Arijā Pence, Millija Sļeņģe, Dace Sticere, Margarita Akota, Vija Avota, Atis Pencilis, Gunārs Bērtiņš, Modris Krieviņš, Ansis Vidriķis, Artūrs Vaitāns, Māris Rugājs;

● aušanas cehā Kārlis Adata, Baiba Lotāņuka, Jānis Karlivāns,

● plaša patēriņa preču ražošanas cehā Māra Daugule un Sigurds Pulkenis,

● dekoratīvo audumu ražošanas cehā Rasma Rozenbaha un Bjruta Pārūpe;

● administrācijā strādā Dzintra Lezdiņa un Jānis Bisiņeks, airēšanas slaloma treneris Māris Valtenbergs.

Ar mazāku praksi stikla šķiedras

ražošanas tehnoloģijā, bet labākām tehniskajām zināšanām un organizatorisko praksi 1963. gadā rūpnīcā ienāca 20 «institūtieki», nostabilizējās — Inārs Poljaks, Astrīda Aizsilniece, Georgs Adims un Tālvilads Aizsilnieks, kuru vārdu komentārus neprasa.

Mūsu pirmos bikļos soļus lielajā darbā dzīvē saprotuši, ar labestīgu attieksmi ievadīja direktors Georgs Lakucs un galvenais inženieris Harijs Holsts.

Komercentājumam likoļoņs apgūvusi šī darba veterāni Edgars Eidiņš un Paulis Purgails, cienīgu maigu izaudzinošā Alda Rudzisa personā.

Lielu ikdienas rūpju un sabiedriskā darba nastu nes tehnisko dienestu vadītāji Rota Lūsiņa, Jānis Pētermanis, Voldemārs Dudelis, Roberts Pauzers.

Darbu TKD laboratorijā ar dziesmas mīlestību un mājās soli apvieno Rūta Rāncāne.

Esmu pateicīga, ka darbā varu palauties uz darba veterāniem ar augstu atbildības sajūtu arī par veicamo sabiedriskā pienākumu — Agru Holsti, Valdi Lapiju, Vitāliju Sarkovski, Elgu Akiotju.

Lai man piedod tie jubiliāri, kuri nav nosaukti vārdos, katra darba mūžs ir vienreizēja lappuse rūpnīcas vēsturē!

MUDITES LIEPIŅAS pirmie darba gadi.

Rūpnīcas attīstība iezīmēja arī jaunās attīstības līnijas senās Valmieras sejā. Izaudzis dzīvojamā namu kvartāls, ietverot Revolūcijas, Smiltenes, Kauguru, Nākotnes ielu, deivpistāvu nami Gaujas krastā, centra izskatu atjauno mūsu mājas 1. Maija ielā, un, protams, arī 4 bērnudarzi, pie kuru šūpuļa kūmas stāvēja Ausma Ozoliņa un Alise Rence.

Savu artavu rūpnīca devusi rajona kultūras nama, centrālās slimnīcas, poliklinikas un pilsētas attīrīšanas ietaišu celtniecībā. Pārgaujas rajona iedzīvotāju rīcībā saimnieciskā kārtā celtās aptieka, krāj-

kase, ATC, dzelzceļa tunelis, sporta kompleksi «Krācītes», «Baļļa».

Šie 25 gadi aizvīzējuši visās varavīksnes krāsās — ar gaišiem, saulainiem priekā brīžiem un tumšiem padešiem. Vismelnākie tie bija tuvu darbieduru zaudējuma brīžos — Vitauts Vitols, Eriks Zuments, Boļeslavs Višķers, Imants Lakševičs, Edvins Veide.

Visiem jubiliāriem, visiem mūsējiem labu veselību, izturību, satību un optimismu! Daudz saulainu dienu mūsu kolektīvam!

MUDITE LIEPIŅA,
arodkomitejas priekšsēdētāja

Ko tu atceries, vecmāmiņ?

(Sākums 3. lpp.)

blis, solisti. Programmu vadīja **Maija Mīze** un **Antis Milbergs**. No paplašināta deju orķestra izauģa estrādes ansamblis «Kvelde» ar mūsu labākajiem solistiem Iru Kārķli, Brigitu Punkstiņu, Tatjanu Jurenko, Jāni Sekstello, Kārli Viņģu. Estrādes ansamblis vadītāja **Mārta Kalniņa** dziesma «Lai nesputns» lido tālu un ilgi. Vēl sava sar tā skanēja Ligo vakarā Gaujas krastos. Estrādes ansamblis «Kvelde» koncertēja mūsu republikā, Lietuvā, KPFSR. Tika saņemti daudzi piemiņas diplomu, atzinības raksti un skatītāju mīlestība. Pasdarības skates koncerti notika brīvības estrādē. Turpat 1968. gadā notika pirmie tāutu draudzības svētki, kas kļuvisi tradicionāli.

1970. gadā strādājošo skaits bija jau 2773, no tiem pašdarbnieki — 194. Joprojām aktuāla bija ko-

Attēlā: Uzstājas «Kvelde». Brigita Punkstiņa un Andris Laķis.

lektīva saliedēšana, veidošana un nostiprināšana. Visi — jauni, darboties griba — lieša. Tika organi-

zēti lieli masu pasākumi starp ceļiem, kuri kļuva tradicionāli uz daudziem gadiem; jautro un asprā-

tīgo sacensības, pašdarbības skates «Ko tu proti?», sporta un atpūtas svētki, aģitbrīģāžu skates. Ipaši gribu atzīmēt aģitkoncertu lomu rūpnīcas vēsturē. Aģitbrīģādes darbības lielākajos cehos, bet 4. cehā pat vairākās maiņās. Labākās sekmes gadu no gada guva M. Kovalova maiņās aģitbrīģāde **Ninas Veburāles** vadībā. Ar aģitkoncertiem tā iesaistījies profesionālās orientācijas braucienos, piedalījies rajona un republikas skates.

Rūpnīcas un visu pašdarbības kolektīvu bēda vienmēr ir bijusi kolektīva sastāva izmaiņas, talantīgu vadītāju pāriešana citur. Nereti iznākums bija kolektīva iziršana. Tā tas notika arī ar jaunīšu deju kolektīvu, estrādes ansambli «Kvelde» un citiem mazāk ievērojamiem pašdarbības kolektīviem. Ists pašdarbības kaprācis 80. gados ir saspringtais dažādmaiņu darbs, arvien augošās izstrādes normas un arvien plānākais naudas maciņš pašdarbnieku uzturēšanai. Savu daru arī rūpnīcas strādājošo novecošanās.

Pēdējos gados aktīvi darbojošos pašdarbnieku skaits ir ap 300, no tiem 78 darbojas pilsētas un apkārtejo ciemu mākslinieciskās pašdarbības kolektīvos, 82 — rūpnīcā esošajos kolektīvos, pārējie — īslaicīgā periodā skatē «Ko tu proti?», folkloras izziņas skates, sporta un atpūtas svētkos, gatavojot priekšnesumus, uzvedumus. No pašdarbības skates dalībniekiem izveidojās tagad republikā pazīstamais folkloras ansamblis «Daina», pateicoties vadītājam entuziastēm **Intai Indriksonē** un **Brigitai Punkstiņai**. Atzinību guvis krievu lirisko dziesmu ansamblis «Nadežda», kinoamatieru filmu studija «Kristins».

Laiks iet. Gadsimta ceturksnis rūpnīcā aizvadiis. Pašdarbnieku problēmas ir tās pašas vecās: kultūras nama nav, naudas nepietiekami normālai darbībai. Klāt nācis materiāli tehniskās bāzes nodrošināošo preču deficīts un nopirkto preču mazais lietderības koeficients. Taču pašdarbnieki vienmēr ir bijuši un būs optimisti, jo fiziskais darbs nav iedomājams bez atpūtas.

Veterānu atmiņas apkopēja kultūras darba organizatore

MĀRA ĶELDERE

17. reizi Jumarā

Viena no pirmajām «Jumarām».

Loti sportisks priekšnesums nepat notikušajos svētkos.

— **Agris Brūveris**, kurš pirms 17 gadiem bija mūsu ceha arodkomitejas priekšsēdētājs, deva ideju organizēt sporta un atpūtas svētkus un tieši Jumaras plāvā, — stāsta 4. ceha priekšniece **Astrīda Aizsilniece**. — Varbūt savu nozīmi deva arī tas, ka tur netālu atradās viņa tēva mājas. Tas vispār mums bija lielas aktivitātes gads. Tieši 1971. gadā notika arī pirmais pārskreijens pa kauju slavas vietām. Sākumā Jumaras svētki risinājās divas dienas, pēdējos gadus, intensīvāk sportojot, esam tikuši galā

pa vienu dienu. Cilvēki taču nogurst. Jaunieši jau vairāk uz to priekšanos, mēs — vecāka paaudze — uz darīšanu. Lielākoties dalībnieki ir vieni un tie paši, bet nevar arī teikt, ka sastāvs nemaz nemainītos. Visus šos gadus svētku «balsts» ir maiņu priekšnieki. Kāds priekšnieks — tāda komanda.

Sacensības mums notiek divās grupās. Pirmajā grupā startē dienas maiņa un austuves 3. maiņa, tās var konkurēt savstarpēji, jo strādājošo vidū ir liels skaits stiprā dzimuma dalībnieku. Bet jau daudzus gadus pēc kārtas spēj mobilizēties otrās grupas komanda no šķeterētavas 2. maiņas strādniekiem. Viņi no pirmās vietas ir nenobīdāmi, kaut kolektīvs tikpat kā neatjauninās.

Sporta veidus cenšamies dažādot. Organizējam sacensības sporta veidos, kas tajā gadā ir aktuāli. Tā mums ir bijuši autovielības braucieni. Jau otro gadu pēc kārtas ar aizrautību **Pēteris Pīlīnits** organizē boksa sacensības bērniem. Iespējams, arī 2. cehs varētu rīkot līdzīgus pasākumus, balsloties uz saviem jaunajiem strādniekiem. Bet, diemžēl, bieži gadās, ka strādnieki gaida vadības iniciatīvu. Kādreiz bija populāri «Gigantu mači» starp 2. un 4. ceha komandām. Ja saņemtos, varētu tos atdzīvināt. Elektrokrāšņu cehā taču pastāvīgi ir jaunu spēku pieplūdums, kamēr mēs pamatā esam tie paši veterāni.

Labs noskaņojums šobrīd un ilgam laikam.

Ceha priekšniece **ASTRIDA AIZSILNIECE**.

Varētu rīkot jautras, sirdij tīkamas un kolektīvus vienojošas sacensības, un, ja vēl būtu no abām pusēm tāda vēlēšanās, droši var teikt, ka tās izdotos. Dalībnieku skaits Jumarās svētkos ir diezgan stabils. Ir bijuši gadi, kad piedalījušies 600 cilvēki, pēdējos gados skaits ir svārstās no 400 līdz 500. Cilvēki pie šiem svētkiem ir pieraduši. Diemžēl, vakaros vairāk jānogemas ar kārtības uzturēšanu Valmieras jaunīšu dēļ. Domāju, ka šī tradīcija nav no tām, kas izbeidzas. Vienmēr maiņu kolektīvi tai nopietni un pamatīgi

Virves vilkšanas sacensības vienmēr pulcina daudz skatītāju.

gatavojas. Pēdējos gados gan esam kļuvisi vienkāršāki, bet vēl joprojām atceramies **Andreja Kalniņa** un **Gunāra Vitmaņa** entuziasmu. Mums taču bija ratiņš, liels klingēris izgatavots (kā gribējās tajā iekost, cik dabīgs izskatījās!), vecs automobilis, ko pēc svētkiem atdevām bērnu dārza audzēkņu priekam. Pierakstīja **Inese Vinklere**

Līdzjūtības

Izsakām visdziļāko līdzjūtību **Helēnai Geduševai** sakarā ar tēva nāvi.

19. ceha kolektīvs

Dzīlajās bēdās esam kopā ar

Guntū Lipīnsku, pavadot tēvu kapu kalniņā.

18. ceha kolektīvs

Izsakām izjustu līdzjūtību operatoram **Jānim Cikelim**, uz mūžu no tēva šķīroties.

3. maiņas kolektīvs

Uzmanību!

Visi, kuri vēlas saņemt lietošanā zemi **Zilākalnā**, aicināti ierasties 28. jūlijā pl. 15.00 4. ceha zālē, lai kļūtu par dārzkopības kooperatīva «Zilākalns» biedriem.

LAIKRAKSTA VEIDOSANĀ IZMANTOTI PĒTERA KAROVSKA, ALEKSEJA KOZIŅECA un V. BELAKOVA veidotie fotoattēli.

Redaktore **V. LEJSTRAUTA**

Laikraksts iznāk reizi nedēļā — ceturtdienās, latviešu un krievu valodā. Redakcijas adrese: pasta indekss 228600, Valmierā, J. Gagerina ielā 1. Tālrūnis 21472 un 339. Iespiests: Valmieras tipogrāfijā «Liesma», pasta indekss 228600, Valmierā, A. Uprāša ielā 7, 0,5 usk. Iespiedloksne, oīseta tehnika. Tirāža 800 eks. «Валмиерский химик» («Валмиерас химикс») — издание паркомита, комитета комсомола, заводского комитета и администрации Валмиерского завода стеколоволокна, выходящий один раз в неделю по четвергам, на русском и латышском языках. Адрес редакции: 228600, г. Валмиера, ул. Гагарина, 1. Телефоны 21472 и 339. Отпечатано в Валмиерской типографии «Лисса», 228600, г. Валмиера, ул. А. Уинга, 7. Offsetная печать. 0,5 усл. п. л. Тираж 800 экз. На латышском языке.